

Çocuk ve Ağaç Pangolini

Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Ağaç Pangolini

Ebru Mina TOMURCUK

Miles evinin arkasındaki yağmur ormanına bayılırdı. Her patıkayı, her sarmaşığı ve her kuş sesini bilirdi. Sıcak kahverengi teni, ağaçların arasından süzülen güneş ışığında parlıyordu ve sarı yaprak desenli tişörtü eğrelti otlarıyla bütünleşiyordu. Bir sabah, ağaç tepelerinden gelen tuhaf bir hışırtı onu durdurup yukarı bakmasına neden oldu. Bir şey yükseklerde tırmanıyordu.

Miles büyük koyu kahverengi gözlerini gölgeleyip bir ağaç gövdesinden yukarı çıkan küçük bir yaratık gördü. Üst üste binmiş kahverengi ve ten rengi pulları, soluk yumuşak bir yüzü ve dallara dolanan uzun bir kuyruğu vardı. Böyle bir şeyi hiç görmemişti. "Sen de nesen?" diye fısıldadı. Yaratık dondu, sonra daha yükseğe tırmandı; uzun kıvrık pençeleri ağaç kabuğunu kavırıyordu.

Bu hayvan bir ağaç pangoliniydi, diye anlattı Mama Ada ona sonradan korucu istasyonunda. Yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve gülümsedi. "Utangaçtırlar ve inanılmaz iyi tırmanıcılardır. Pulları onları korur, uzun pençeleri de kazmalarına ve tırmanmalarına yardım eder." Miles her şeyi öğrenmek istiyordu. Bez sırt çantasına bir defter ve kurşun kalem koydu, pangolini yeniden bulmaya kararlıydı.

Ertesi gün Miles aynı ağaca döndü. Devrilmiş bir kütük gibi sabırla sessizce bekledi. Kısa süre sonra bir delikten pembe bir burun göründü. Pangolinin küçük koyu gözleri ona bakıp kırıştı. "Merhaba, Pip," diye fısıldadı Miles ve yaratığa bir isim verdi. Pip yavaşça açıldı, pulları ışığı yakaladı. Başı önde aşağı tırmandı, kavrayıcı kuyruğu beşinci bir el gibi iş görüyordu.

Miles ağaçların arasında Pip'i takip etti, yosunlu köklerin üzerine yumuşakça basıyordu. Pip daldan dala geçiyor, kıvrık pençeleri ağaç kabuğuna tutunuyordu. Kuyruğunu denge için nasıl kullandığını, küçük bir akrobat gibi sallandığını gösterdi ona. Miles onu defterine çizdi; pullarını ve yumuşacık yüzünü resmetti. Yeni bir arkadaş edinmiş gibi hissediyordu.

Pip, Miles'ı bir kapok ağacının yükseklerindeki bir oyuya götürdü. İçeride bir top gibi kıvrıldı, pulları zırh gibi üst üste bindi. Miles onun uzun pençeleriyle karınca kazmasını izledi. "Harika bir tırmanıcısın," diye fısıldadı. Pip'in pembe burnu seğirdi. Artık ona güveniyor gibiydi ve Miles böyle özel bir hayvana bu kadar yakın olmaktan gurur duydu.

Korucu istasyonuna döndüğünde Miles her şeyi Mama Ada'ya anlattı. Mama Ada'nın ela gözleri gözlüklerinin ardında parladı. "Ağaç pangolinlerinin yaşlı ağaçlara ve güvenli yaşam alanlarına ihtiyacı var," dedi. "Ama yağmur ormanındaki evleri giderek küçülüyor." Miles'ın gülümsemesi soldu. Pip'in oyuğunu ve ihtiyaç duyduğu uzun ağaçları düşündü. "Ona yardım etmeliyiz," dedi.

Miles en iyi arkadaşı Theo'yu aradı. Theo kamerası ve kocaman bir gülümsemeye geldi; ön dişlerinden biri eksikti. "Bir pangolin mi? Harika!" dedi. Pip'in ağacına yürüdüler. Theo onun tırmanışını fotoğrafladı, pulları parlıyordu. "Bu fotoğraflar bir koruma sergisi için mükemmel," dedi Theo. Miles başını salladı. "Herkes pangolinleri ve yaşam alanlarını öğreteceğiz."

Mama Ada'nın yardımıyla işe koyuldular. Miles parlak harflerle tabelalar boyadı: "Ağaç Pangolinlerinin Ağaçlara İhtiyacı Var!" Theo, Pip'in en iyi fotoğraflarını bastı. Mama Ada, sergi için Pip'in pullarından birine yerleştirmeleri için küçük, numaralı bir etiket verdi. "Bu etiket onun incelendiğini ve korunduğunu gösteriyor," diye açıkladı. Miles etiketi dikkatlice Pip'in sırtına yerleştirdi. Pip aldırılmıyor gibiydi.

Evde Miles kartondan ve yapraklardan bir yağmur ormanı maketi yaptı. İplere kâğıttan pangolinler astı ve tırmanmayla ilgili bir tabela ekledi. Theo, Pip'in uzun kuyruğunun bir fotoğrafını ekledi. "İnsanların onun ne kadar özel olduğunu görmesi gerek," dedi Theo. Miles'ın sırt çantası notlar, çizimler ve fikirlerle doluydu. Bunları bütün kasabayla paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Sergi günü geldi. Miles sergisini okul spor salonunda kurdu. Pip'in tırmanış fotoğrafları, oyununun maketi ve ağaç pangolinleriyle ilgili bilgiler vardı. Çocuklar etrafına toplandı, pulları ve pençeleri işaret ediyorlardı. "Pangolinler pulları olan tek memelilerdir!" diye duyurdu Miles. Theo öğrenen herkesin fotoğrafını çekti. Mama Ada gururla ısıldıyordu.

Bir kız sordu: "Pangolinlerin neden yardıma ihtiyacı var?" Miles küçülen bir ormanın çizimini işaret etti. "Evleri yok oluyor," dedi. "Ama ağaçları güvende tutarak ve başkalarına anlatarak onu koruyabiliriz." Pip'in uzun pençelerinin tırmanmasına ve kazmasına nasıl yardım ettiğini gösterdi. "Pip gibi özel hayvanların özel yaşam alanlarına ihtiyacı var," dedi. Herkes başını salladı.

Mama Ada öne çıktı. "Önemli bir şey yaptın, Miles," dedi. "Tek bir kişinin bile fark yaratabileceğini gösterdin." Gümüş yaprak kolyesine dokundu. "Her küçük eylem yardımcı olur." Miles gülümsedi, çilleri kırıştı. Pip'in şimdilik güvende olduğunu biliyordu ama yağmur ormanındaki evini korumak için çalışmaya devam edecekti.

O akşam Miles son bir kez Pip'in ağacını ziyaret etti. Pip oyuğunda kıvrılmıştı, pulları parlıyordu. Miles fısıldadı: "Evinizi güvende tutacağım, söz veriyorum." İçinde sıcak bir parıltı hissetti. Theo ve Mama Ada yakınlarda durmuş, izliyorlardı. "Hepimiz yardım edeceğiz," dedi Theo. Miles başını salladı, bir takım olduklarını biliyordu.

Miles'ın sergisi bir hafta açık kaldı. Birçok insan ağaç pangolinlerini öğrenmeye geldi. Bazıları yağmur ormanı yaşam alanlarını korumak için bir taahhüt imzaladı. Miles gururlu ve mutlu hissetti. Büyük bir fikri olan küçük bir çocuğun bile utangaç, pullu bir yaratığa yardım edebileceğini biliyordu. Yağmur ormanı Pip için biraz daha güvenliydi ve bu her şeyi değiştiriyordu.

Son ziyaretinde Miles, Pip'in ağaç tepelerine doğru yükseğe tırmanışını izledi. Uzun kuyruğu bir dala dolandı ve el sallıyor gibiydi. "Yarın görüşürüz, Pip," diye seslendi Miles. Öğrenmeye, paylaşmaya ve ağaçları korumaya devam edeceğini biliyordu. Sonuçta, bir çocuk ve bir pangolin birlikte harika bir şey başlatmışlardı.